ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupeného JUDr. Miloslavem Krýslem, advokátem se sídlem nám. Republiky 30, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2009, č. x, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 3. 2010, č. j. 16 Cad 136/2009 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované o úpravě výše starobního důchodu.

Svým rozhodnutím ze dne 3. 3. 2009 snížila žalovaná podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) z. č. 155/1995 Sb. ode dne 20. 4. 2009 žalobci starobní důchod, který k uvedenému dni činil 3837 Kč na částku 3460 Kč v souvislosti s předchozím chybným určením rozhodného období a výdělku v něm dosaženého. Žalovaná tak dle svého názoru realizovala rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2008 č. j. 16 Cad 211/2008. Rozhodnutí obsahovalo poučení o možnosti podat odvolání ve lhůtě patnácti dnů od jeho doručení k Ministerstvu práce a sociálních věcí.

Podání označené jako odvolání žalobce doručil žalované, ta je pak podle obsahu posoudila jako žalobu a postoupila krajskému soudu. Soud vypořádal námitky žalobce spočívající především v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a v dalších procesních vadách a dospěl k závěru, že tentokráte je rozhodnutí žalované ve výsledku zákonné, byť se žalovaná ani na čtvrtý pokus nevyvarovala určitých pochybení spočívajících především v nesprávném poučení žalobce o možnosti odvolání. Toto pochybení však nemělo vliv na jeho hmotná práva.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel), z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že mu předmětné rozhodnutí žalované nebylo doručeno do vlastních rukou, ale bylo adresováno jiné osobě s příjmením H. V daném kontextu proto není žalovaná schopna vykázat ani řádné doručení rozhodnutí stěžovateli, stejně jako příloh v něm uvedených včetně OLDP, tedy údajů rozhodných pro přepočet starobního důchodu. Dále rozhodnutí žalované obsahuje nesprávné poučení o opravném prostředku a nesrozumitelné a neopodstatněné odůvodnění odkazující na další přílohu. Stěžovatel má za to, že každé rozhodnutí, má-li být považováno za řádné a právně bezvadné, musí obsahovat kromě výrokové části také jasné a srozumitelné odůvodnění tohoto výroku, jakož i správné a úplné poučení. V daném případě se tak nestalo. Stejně tak musí být rozhodnutí doučeno řádným a případně kvalifikovaným způsobem, což rovněž nebylo naplněno. Žalovaná tak ani v napadeném rozhodnutí nerespektovala v celém rozsahu závazný právní názor soudu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Stěžovatel formálně napadá rozsudek krajského soudu z více důvodů, fakticky však uvádí pouze skutečnosti podřaditelné ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí a vady správního řízení, pro které krajský soud rozhodnutí žalované nezrušil, ačkoliv tak učinit měl.

K námitkám obsaženým v kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud uvádí následující: Žalovaná napadeným rozhodnutím provedla úpravu výše stěžovatelova starobního důchodu, přičemž v odůvodnění velmi podrobně rozebrala způsob výpočtu jak podle z. č. 100/1988 Sb. tak podle z. č. 155/1995 Sb. Přímo v textu rozhodnutí jsou uvedeny podstatné údaje o osobním vyměřovacím respektive výpočtovém základu (průměrném měsíčním výdělku) a o počtu získaných let pojištění. Podrobná konkretizace uvedených údajů je pak provedena na OLDP ze dne 4. 2. 2009, jenž byl přílohou napadeného rozhodnutí. Toto rozhodnutí tak splňuje všechny požadavky stanovené v § 68 správního řádu, za nepřezkoumatelné je tedy v žádném případě považovat nelze. K podstatě věci se přitom vyjádřil krajský soud vyčerpávajícím způsobem ve svých rozsudcích včetně rozsudku napadeného kasační stížností. K procesním vadám správního řízení dovozovaným stěžovatelem pak Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto neměly žádný vliv na zákonnost rozhodnutí samotného. Jestliže bylo stěžovateli správní rozhodnutí chybně doručováno, případně se v něm vyskytlo chybné poučení o možnosti podat opravný prostředek ve správním řízení, mohly se tyto vady projevit nanejvýše ve ztížení následného přístupu stěžovatele k soudní ochraně. V tomto právu však stěžovatel nijak

zkrácen nebyl, žalovaná jeho podání postoupila jako žalobu soudu, čímž svoje pochybení zhojila, rovněž tak soud nikterak nečinil sporným, že žaloba byla podána včas a řádně ji projednal. Stěžovatel přitom ani sám netvrdí, že by mu napadené rozhodnutí žalované nebylo vůbec doručeno, ostatně skutečnost, že s ním byl seznámen, je zřejmá z obsahu jeho žaloby.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek netrpí žádnou z vad podle ustanovení 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzených stěžovatelem, proto jeho kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán nemá ve věcech důchodového pojištění ze zákona právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. srpna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu